

Transactioner og Pengesforstrækninger, drifter Udvalget sig ikke til at tilraade en saa gjennemgribende Afvigelse fra Udkastet, og det saa meget mindre, som man, ved de derom stedfundne Forhandlinger med Finantsministeriet, har modtaget meget stærke Bidnesbyrd om de Ryskelsler, hvorfor en saadan Fremgangsmaade atter vilde udsætte Creditsforholdene i disse vigtige Bestikkelser; ligesom Finantsministeren ogsaa i sinantsiel Henseende har anseet det utiltraadeligt at indvinde den ommeldte Rentebesparselse paa Beføstning af den i saa Fald fornødne betydelige Forøgelse af den constante Udbetaling i de nærmeste Aar.

Efter denne forudskikkede almindelige Betragtning bemærkes Følgende med Hensyn til de enkelte Paragrapher.

ad Titlen og § 1.

Naar Colonialtraadet (see Begyndelsen af dets Betænkning) forstaaer „Bederlag“ som „tilstrækkelig Godtgjørelse eller fuld Betaling“, kan dette neppe ansees hjemlet i legal Sprogbrug (sef. Lov 20de Juni 1850), og man synes derfor gjerne at kunne bibeholde dette Udtryk, uden at erkjende de Conseqventser, som Raadet deraf udleder.

ad §§ 2—4 og 6.

Da Forbindelsen mellem Slutningsbestemmelserne i Udkastets §§ 2, 3 og 4 kan opvække adskillige Tvivl, navnlig med Hensyn til, om og hvorvidt Commissionen, efter Slutningen af § 3, ogsaa skal paaskjende de Paastande, der, ifølge Slutningen af § 2, under Form af Indsigelser mod Listerne, fremsættes af dem, der ere fortrinnsberettigede efter § 4, har man søgt at gjøre Sagen tydeligere ved en Omredaction af de paagjældende Bestemmelser, saaledes som Indstillingerne nærmere udvise.

At overdrage de Panthavere, hvis Fordringer ikke endnu ere forfaldne, Obligationerne til „haandfaaet Pant“, medens de kun havde Un-

derpant i de Ufrie, er mere, end de kunne fordre, og man har derfor troet, at der i disse Tilfælde rettere burde forholde saaledes, som fastsat i Lov 20de Juni 1850 § 9.

Naar Listerne ere endeligt berigtigede og af Commissionen forsynede med Bedegninger om de Tilfælde, i hvilke der er anmeldt Retstvift, eller hvor en Panthaver modsætter sig Udleveringen, i hvilket Fald Bederlaget ligeledes maa forblive beroende hos Regjeringen, — synes det rettest at burde afgives til Gouverneuren; men man har dog anseet det rigtigere alene at henstille dette Punkt til eventuel administrativ Foranstaltning.

ad § 5.

I Begyndelsen af Paragraphen har man foretaget en Omredaction, stigende til at forebygge en Misforstaaelse, som kunde lede til en større contant Udtølling end tilstgjet.

Udvalget indstiller saaledes:

ad § 2.

1) Istedetfor „inden hvilken — troe“

settes:

„inden hvilken saavel Indsigelser mod Listernes Rigtighed, som Paastande fra deres Side, der i Genhold til § 4 troe“

2) Til Slutningen af Paragraphen føies:

„Begjærer Nogen Udskrift af, hvad han i saa Henseende har fremsørt, bliver en saadan at meddele ham“.

ad § 4.

Denne Paragraph foreslaaes affattet saaledes: